

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Petry Weissové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **M. H.**, zast. Mgr. Rebekou Mořovskou Židuliakovou, advokátkou, se sídlem Husovo náměstí 139, Ledec nad Sázavou, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské náměstí 1245/2, Hradec Králové, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 2. 2025, č. j. KUKHK-1740/DS/2024/KJ, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 14. 8. 2025, č. j. 51 A 2/2025-34,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Magistrát města Hradec Králové, odbor přestupků (dále jen „magistrát“), rozhodnutím ze dne 8. 11. 2023, sp. zn. SZ MMHK/177660/2023/OP/Jan (dále jen „první rozhodnutí o přestupku“), uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), kterého se měl z nedbalosti dopustit tím, že dne 19. 5. 2023 v 12:21 hodin řídil na pozemní komunikaci v obci Klenice u domu č. p. X ve směru jízdy na Hradec Králové osobní motorové vozidlo značky Porche 911 TURBO, registrační značky X (dále jen „vozidlo“), přičemž v rozporu s § 18 odst. 4 téhož zákona překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 46 km/h, kdy mu při odečtení možné odchylky měřicího zařízení +/- 3 km byla naměřena rychlost jízdy 96 km/h. Za uvedený přestupek magistrát žalobci uložil pokutu ve výši 5.000 Kč, zákaz činnosti spočívající v řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

[2] Žalovaný rozhodnutím ze dne 12. 3. 2024, č. j. KUKHK-6402/DS/2024-5 Er (dále jen „první rozhodnutí o odvolání“), odvolání žalobce zamítl a první rozhodnutí o přestupku potvrdil.

[3] Žalobce se proti prvnímu rozhodnutí o odvolání bránil žalobou u Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“), který rozsudkem ze dne 16. 7. 2024, č. j. 51 A 4/2024-136 (dále jen „zrušující rozsudek“), uvedené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Dospěl k závěru, že nebylo prokázáno splnění podmínek pro užití fikce doručení ve vztahu k předvolání k ústnímu jednání u magistrátu dne 4. 10. 2023 a k oznámení o ukončení dokazování.

[4] V dalším řízení žalovaný rozhodnutím ze dne 12. 8. 2024, č. j. KUKHK-20007/DS/2024/Kj (dále jen „druhé rozhodnutí o odvolání“), zrušil první rozhodnutí o přestupku a věc vrátil magistrátu k novému projednání. Uložil mu, aby odstranil pochybnosti týkající se výzev k vyzvednutí zásilek obsahujících předvolání k jednání na den 4. 10. 2023 a oznámení o ukončení dokazování, vypořádal se s námitkou týkající se místa měření a případně znovu předvolal žalobce k ústnímu jednání.

[5] Magistrát při novém projednání věci žalobce nejprve předvolal k ústnímu jednání na den 16. 10. 2024, umožnil mu seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a poté rozhodnutím ze dne 16. 10. 2024, sp. zn. SZ MMHK/177660/2023/OP/Uhl (dále jen „druhé rozhodnutí o přestupku“), rozhodl o vině žalobce a správním trestu shodně jako v prvním rozhodnutí o přestupku.

[6] Žalovaný nato shora označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítl odvolání žalobce a potvrdil druhé rozhodnutí o přestupku.

II.

[7] Žalobce se proti napadenému rozhodnutí opětovně bránil žalobou, kterou krajský soud v záhlaví uvedeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) zamítl.

[8] Krajský soud s žalobcem souhlasil v tom, že správní orgány nemohly vycházet ze svědeckých výpovědí zasahujících policistů, které byly provedeny při ústním jednání u magistrátu dne 4. 10. 2023, protože k jejich výsledku došlo v nepřítomnosti žalobce, který však nebyl k tomuto ústnímu jednání řádně předvolán. Správní orgány přitom podle krajského soudu neodstranily pochybnosti, které stran řádného předvolání k tomuto ústnímu jednání vyjádřil ve zrušujícím rozsudku, neboť magistrát při novém projednání věci na ústním jednání dne 16. 10. 2024 policisty opětovně nevyslechl, ale pouze přečetl protokoly o jejich výsleších, které byly provedeny dne 4. 10. 2023. Žalobce sice byl k tomuto jednání konanému dne 16. 10. 2024 řádně předvolán, avšak nezúčastnil se jej. Krajský soud přisvědčil úvaze správních orgánů, že opětovný výslech zasahujících policistů po téměř roce a půl od spáchání přestupku by nebyl účelný, současně ale považoval za nepřípustné, aby v důsledku pochybení magistrátu při předvolání žalobce k ústnímu jednání dne 4. 10. 2023 (při kterém tyto svědky vyslechl) nemohl realizovat své právo klást svědkům otázky.

[9] Nicméně nesouhlasil se žalobcem v tom, že by tím správní orgány nerespektovaly závazný právní názor krajského soudu vyslovený ve zrušujícím rozsudku, nebo že by se

pokračování

dopustily takového pochybení, které mělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Krajský soud totiž upozornil na to, že ve zrušujícím rozsudku vyhověl pouze žalobním námitkám o procesních pochybeních správních orgánů při doručování předvolání k jednání konanému dne 4. 10. 2023, ale nezabýval se ve zrušujícím rozsudku žalobní argumentací směřující proti skutkovým závěrům přijatým správními orgány. K novému projednání věci ve správním řízení dne 16. 10. 2024 magistrát žalobce řádně předvolal, umožnil mu seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim.

[10] Skutečnost, že se rozhodl neopakovat výslech svědků (zasahujících policistů), tak podle krajského soudu striktně vzato nevedla k porušení závazného právního názoru vysloveného ve zrušujícím rozsudku, ale znamenala to, že k výpovědím policistů (které při jednání dne 16. 10. 2024 pouze přečetl z protokolu o jejich výsleších uskutečněných dne 4. 10. 2023) nemohl v druhém rozhodnutí o přestupku přihlížet. Krajský soud totiž považoval za podstatné, že závěr správních orgánů o spáchání přestupku žalobcem ob stojí i při odhlédnutí od svědeckých výpovědí policistů. Krajský soud shrnul, že ačkoliv magistrát z uvedených svědeckých výpovědí vycházel i ve svém druhém rozhodnutí o přestupku, žalovaný v napadeném rozhodnutí jeho názor korigoval a dovodil, že k závěru o žalobcově odpovědnosti za přestupek postačovalo vycházet z oznámení o přestupku, ze záznamu o přestupku obsahujícího fotografii vozidla a údaje o měření, a z ověřovacího listu silničního radarového rychloměru, které jsou dostatečnými důkazními prostředky k prokázání přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti i podle judikatury Nejvyššího správního soudu. V řízení přitom nevyšly najevo žádné skutečnosti, které by tyto důkazy jakkoliv zpochybňovaly.

[11] Ve vztahu k žalobní námitce o tom, že měření rychlosti bylo provedeno na samé hranici obce, krajský soud uvedl, že byť k objasnění otázky, zda se v době měření vozidlo ještě nacházelo na území obce, měli být vyslechnuti policisté, ze záznamu o přestupku bylo patrné, že vozidlo se v době měření stále nacházelo v obci. V tomto záznamu totiž byly uvedeny přesné GPS souřadnice místa měření, vzdálenost radaru od vozidla a fotografie, na nichž vozidlo teprve směřovalo ke značce označující konec obce. Podle krajského soudu proto nebylo zřejmé, jak by mohly výslechy policistů změnit uvedené skutečnosti, nebo jak by fakt, že se vozidlo nacházelo na samém okraji obce, mohl ovlivnit závěr o naplnění materiálního znaku přestupku (jak také žalobce tvrdil), když jednání, jehož formální znaky zákon označuje za přestupek, zpravidla naplňuje i materiální znak přestupku, jak vyplývá i z judikatury Nejvyššího správního soudu. Vzhledem k tomu, že žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost o 46 km/h a navíc v relativně krátkém úseku obce, nejednalo se zde o hraniční případ, kdy by řidič například až při výjezdu z obce začal zrychlovat, a u kterého by tím pádem bylo možné uvažovat o absenci materiálního znaku přestupku.

[12] Za nedůvodnou pak krajský soud označil také žalobní námitku, podle níž nebylo zřejmé, zda správní orgány na žalobce hleděly jako na účastníka ve správním řízení zastoupeného či nikoliv. Krajský soud totiž na rozdíl od žalobce neshledal žádné okolnosti, které by nenasvědčovaly tomu, že by jej správní orgány považovaly za zastoupeného. Naopak v průběhu celého správního řízení konzistentně jednaly přímo se žalobcem a veškeré písemnosti doručovaly pouze jemu. Na právě uvedeném nic nemění ani to, že magistrát ve svém rozhodnutí uvedl, že odpor proti příkazu obdržel z datové schránky společnosti FinHELP, s.r.o. (dále jen „FinHELP“). Za zjevný omyl označil krajský soud

uvedení skutečnosti, že skutek projednal v nepřítomnosti žalobce a jeho zmocněnce. Současně krajský soud zdůraznil, že správní orgány jednaly přímo se žalobcem, a nedovodil tudíž, že by žalobce byl na svých právech, pokud ani on sám netvrdil, že v řízení před správními orgány byl zastoupen.

[13] Krajský soud v této souvislosti poukázal na pochybení správních orgánů spočívající v posouzení odporu podaného vůči příkazu. Žalobce jej totiž učinil prostřednictvím datové schránky společnosti FinHELP, v níž je jediným jednatelem a společníkem. S ohledem na skutečnost, že žalobce tento odpor současně nepodepsal svým uznávaným elektronickým podpisem a podal jej z datové schránky jiné osoby, odporu podle mínění krajského soudu nesvědčila fikce podpisu podle § 18 odst. 2 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů (dále jen „zákon o elektronických úkonech“). Přesto ale krajský soud dospěl k závěru, že uvedená vada spočívající v absenci podpisu odporu nepředstavuje důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí. Podle krajského soudu totiž bylo z odporu evidentní, kdo jej učinil a čeho se týká. Žalobce byl se společností FinHELP úzce propojený, z průběhu správního řízení byla patrná jeho snaha odpor proti příkazu podat, tuto vadu žalobce dříve nenamítal a ani neupřesnil, jak přesně byl měl být tímto pochybením dotčen na svých veřejných subjektivních právech. Krajský soud tedy uzavřel, že tato vada nemohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

III.

[14] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) nyní brojí proti napadenému rozsudku kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Navrhuje jej zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[15] Stěžovatel v kasační stížnosti namítá nesprávné právní posouzení otázky jeho zastoupení ve správním řízení. Má za to, že existují na věc pouze dva náhledy. Buď vůbec nebyl společností FinHELP zastoupen, pak je podaný odpor nepřipustný a napadené rozhodnutí je nezákonné pro překážku věci pravomocně rozhodnuté, protože příkaz by nabyl právní moci. Anebo touto společností zastoupen byl, a správní orgány tudíž měly doručovat pouze jí a v takovém případě by podaná žaloba byla předčasná, neboť napadené rozhodnutí nemohlo být řádně doručeno. Vyjasnění této otázky stěžovatel označuje za zásadní. S krajským soudem proto nesouhlasí v tom, že vada odporu spočívající v absenci podpisu neměla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. V tomto směru nepovažuje za přílehlavý odkaz krajského soudu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2021, č. j. 1 As 161/2021-29, neboť v tam posuzované věci stěžovatel po celou dobu se správním orgánem jednal, přebíral si poštu, dostavil se k nahlížení do spisu a podal odvolání, zatímco v nynějším případě byla míra stěžovatelovy komunikace se správním orgánem nižší a doručování komplikovanější.

[16] Stěžovatel poukazuje na to, že stran chybějícího podpisu na odporu proti příkazu existují v judikatuře Nejvyššího správního soudu dvě názorové linie. Z novější judikatury reprezentované například rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 12. 2024, č. j. 5 As 211/2024-32, vyplývá, že doplnění podpisu na odporu podaném z datové schránky jiné osoby ve lhůtě 5 dnů nemůže vést k tomu, že se na tento odpor bude hledět jako na platně podaný, a to ani v případě, kdy účastník v řízení dále jedná. V rozporu s tímto názorem je však starší judikatura Nejvyššího správního soudu, ze které v napadeném rozsudku vycházel

pokračování

krajský soud, čímž se podle stěžovatele odchýlil od té novější, která by na základě posteriority měla mít přednost.

[17] Podle stěžovatelova mínění je napadený rozsudek také nepřezkoumatelný, protože se v něm krajský soud nevypořádal s jeho žalobní námitkou o nerespektování závazného právního názoru vysloveného ve zrušujícím rozsudku ze strany správních orgánů. Krajský soud se sice k této otázce zčásti vyjádřil, nicméně přehlédl, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí výslovně nevypořádal s otázkou, zda ústní jednání dne 4. 10. 2023 uskutečněné ve stěžovatelově nepřítomnosti bylo nezákonné, což je v rozporu se zrušujícím rozsudkem. Namísto vypořádání této otázky žalovaný, stejně jako posléze krajský soud v napadeném rozsudku, bagatelizoval, že skutkový stav může obstát i bez výpovědi policistů.

[18] Krajskému soudu stěžovatel také vytýká, že správním orgánům přiznal značnou procesní výhodu, připustil-li, že skutkový stav věci byl zjištěn dostatečně přesto, že výslech svědků proběhl nezákonně. Stěžovatel setrvává na tom, že výslech svědků se měl opakovat kvůli zachování rovnosti zbraní a jeho dalších procesních práv, tedy proto, aby jim mohl klást otázky, zpochybnit zjištěný skutkový stav a prokázat svou nevinu. Tuto nezákonnost ale nebylo možné zhojit pouze tím, že se k výsledkům svědků nepřihlíželo. Kromě toho stěžovatel pro posouzení nyní projednávané věci nepovažuje za rozhodné, zda skutkový stav obstál i bez přihlédnutí k výsledkům policistů, ale zda by obstát i v případě, kdy by mu bylo umožněno klást policistům otázky. Pokud by správní orgány nepřistoupily k výsledkům policistů z úřední povinnosti, navrhl by jejich provedení sám a v takovém případě by bylo povinností správních orgánů případné neprovedení tohoto důkazu náležitě odůvodnit, aniž by bylo možné argumentovat tím, že by si svědci nemuseli vše perfektně pamatovat.

[19] Stěžovatel se konečně neztotožňuje ani s názorem krajského soudu, podle kterého žalovaný korigoval pochybení magistrátu spočívající v tom, že i v druhém rozhodnutí o přestupku vycházel z výpovědi svědků vyslechnutých nezákonně bez přítomnosti stěžovatele při jednání ze dne 4. 10. 2023. Z napadeného rozhodnutí totiž podle jeho názoru nevyplývá, že by žalovaný jakkoli přehodnotil zjištěný skutkový stav a hodnocení magistrátu, nebo že by výslovně uvedl, že skutkový stav ob stojí i bez přihlédnutí k výsledkům policistů. Naopak žalovaný v napadeném rozhodnutí vysvětlil, z jakých důvodů lze výpovědi policistů mít za věrohodné, a stejně tak jako magistrát z nich při posouzení věci vycházel. Krajský soud tedy úvahy žalovaného dezinterpretoval.

[20] Podle stěžovatelova mínění tedy krajský soud zatížil řízení závažnými procesními vadami, odchýlil se od existující judikatury, nevypořádal stěžejní žalobní námitky a věc také nesprávně právně posoudil. Stěžovatel poukazuje i na rozpornost judikatury Nejvyššího správního soudu v otázce podpisu podání účastníkem.

IV.

[21] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti zcela ztotožnil s napadeným rozsudkem.

V.

[22] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval přijatelností kasační stížnosti ve smyslu § 104a s. ř. s. (ve znění účinném do 31. 12. 2025; shodě dále), tedy otázkou, zda kasační

stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, odmítl by ji jako nepřijatelnou. Jedná se totiž o přestupkovou věc, v níž před krajským soudem podle § 31 odst. 2 s. ř. s. rozhodoval specializovaný samosoudce. K problematice vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, v němž neurčitý právní pojem *přesah vlastních zájmů stěžovatele* vyložil.

[23] Stěžovatel v kasační stížnosti mimo jiné poukazuje na rozpor v judikatuře Nejvyššího správního soudu, v níž spatřuje dvě linie náhledů na problematiku náležitostí podání spočívajících v podpisu účastníka, z nichž krajský soud vyšel podle stěžovatele ze starší z těchto linií. *Prima facie* nelze vyloučit naplnění předpokladů přijatelnosti kasační stížnosti ve smyslu výše citované judikatury. Nejvyšší správní soud tudíž kasační stížnost přijal k meritornímu přezkumu.

[24] Kasační je přijatelná, není však důvodná.

[25] Z kasační stížnosti vyplývá, že stěžovatel mimo jiné namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů. Takovým vadám soudního rozhodnutí se však již Nejvyšší správní soud ve své judikatuře mnohokrát věnoval (srov. např. rozsudky ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005-245, a ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007-64 a řada dalších). Požadavkům na přezkoumatelnost rozhodnutí ve smyslu této judikatury přitom napadený rozsudek vyhověl. Krajský soud v něm dostatečně popsal skutkový stav věci, stanoviska účastníků řízení, přdestřel relevantní a ucelené právní závěry, kterými žalobní argumentaci náležitě vypořádal. Přestože krajský soud výslovně nereagoval na každé dílčí tvrzení stěžovatele, zabýval se všemi stěžejními námitkami, čímž se vypořádal s obsahem a smyslem stěžovatelovy žalobní argumentace (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Z napadeného rozsudku je zřejmé, k jakým závěrům krajský soud dospěl a proč nepovažoval žalobní argumentaci za důvodnou. Úvahy v něm obsažené jsou co do formy logické a vnitřně nerozporné.

[26] Jedná-li se konkrétně o otázku stěžovatelem tvrzeného nerespektování závazného právního názoru vysloveného ve zrušujícím rozsudku ze strany žalovaného, k té se krajský soud vyjádřil v odst. 11. až 17. napadeného rozsudku. Pokud stěžovatel v této souvislosti namítá, že krajský soud přehlédl, že podle něj byl závazný právní názor vyslovený ve zrušujícím rozsudku porušen tím, že žalovaný výslovně nedovodil, zda ústní jednání dne 4. 10. 2023 bylo nezákonné proto, že se konalo v jeho nepřítomnosti, tedy nikoliv proto, že správní orgány nezopakovaly výsledky svědků, pak ani uvedenému nelze přisvědčit. Nejvyšší správní soud ze žaloby ověřil, že stěžovatel v ní polemizoval nad tím, jak správní orgány přistoupily k tomu, zda byl řádně předvolán na ústní jednání u magistrátu dne 4. 10. 2023. Stěžovatel ze skutečnosti, že byl po vrácení věci magistrátu znovu předvolán k ústnímu jednání na den 16. 10. 2024, dovozoval z toho, že předchozí předvolání nebylo řádné, současně ale považoval za pochybení, že na tomto jednání uskutečněném dne 16. 10. 2024 nebyli opětovně vyslechnuti policisté jako svědci. Jestliže tedy na zmíněnou argumentaci krajský soud v napadeném rozsudku reagoval tak, že nezopakování výsledků policistů nepředstavuje porušení závazného právního názoru vysloveného ve zrušujícím rozsudku,

pokračování

že skutkový stav i bez těchto výsledků ob stojí, ale že z nich nebylo možné kvůli pochybení při doručování vycházet, jedná se podle Nejvyššího správního soudu o dostačující reakci na stěžovatelovy námitky, z níž současně (přinejmenším implicitně) vyplývá, jak o ní krajský soud uvažil.

[27] Nejvyšší správní soud na tomto místě pouze pro úplnost připomíná, že soudy nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Podstatné je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí věnoval všem stěžejním námitkám účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013-33). Nesouhlas stěžovatele s rozsahem a způsobem odůvodnění pak nezpůsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013-30, ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010-163). Kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. pro výše uvedené není naplněn.

[28] Stěžovatel namítá takové chybné právní posouzení věci krajským soudem [kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Především v tomto směru vznáší námitku týkající se podpisu odporu proti příkazu a související otázky zastoupení ve správním řízení. Stěžovatel konkrétně rozporuje závěr krajského soudu, podle něž vada odporu proti příkazu spočívající v absenci jeho podpisu neměla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Poukazuje i na dvojkolejnost judikatury Nejvyššího správního soudu.

[29] Také k této otázce existuje ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu. Podle ní „podpis na listinném podání je podstatnou náležitostí podání. Chybějící podpis na podání je vadou, pro kterou nelze pokračovat v řízení (§ 37 odst. 2 správního řádu). Chyběl-li podpis na odporu podle § 87 odst. 4 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, a nebyla-li tato vada přes výzvu odstraněna, odpor nevyvolal žádné právní účinky a příkaz o uložení napomenutí nebo pokuty nabyl právní moci. Podává-li stejná osoba jako účastník či jako zmocněnec opakovaně listinná podání bez podpisu, není procesní chybou, pokud správní orgán nepostupuje podle § 37 odst. 3 správního řádu a osobu nevyzve k odstranění nedostatku podání. Stejně závěry platí i pro osoby nějakým způsobem spojené s osobami tyto obstrukční taktiky využívajícími. Takovéto podání je v těchto výjimečných případech zneužitím práva, nepožívá právní ochrany a nevyvolá samo o sobě žádné procesní důsledky. Správní orgán na ně nemusí nijak procesně reagovat.“ (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2018, č. j. 4 As 113/2018-39). I když uvedené závěry byly vysloveny ve vztahu k listinnému podání, stejné závěry platí i pro elektronická podání, jelikož u nich zákon o elektronických úkonech za určitých podmínek upravuje pouze fikci podpisu majitele datové schránky, ale neodstraňuje obecný požadavek na to, aby podání bylo podepsáno.

[30] Jedná-li se zmíněnou fikci podpisu u elektronických podání učiněných prostřednictvím datové schránky (o což jde i v souzené věci), Nejvyšší správní soud ve své judikatuře dovodil, že ta se uplatní pro podání činěné majitelem datové schránky (§ 18 odst. 2 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a o autorizované konverzi dokumentů; dále jen „zákon o elektronických úkonech“), nikoliv však pro případ, je-li prostřednictvím

datové schránky zasláno podání osoby odlišné od majitele datové schránky. Například v rozsudku ze dne 30. 1. 2019, č. j. 6 As 22/2018-30, Nejvyšší správní soud vyslovil, že nastane-li takový případ, „*musí být takové podání elektronicky podepsáno, resp. musí přistoupit další okolnosti k doložení toho, že takové podání je učiněno jménem subjektu odlišného od majitele datové schránky, aby mělo příslušné právní účinky ve prospěch této třetí osoby. (...) Podpis není vyžadován pouze za situace, kdy se jedná o podání činěné majitelem datové schránky, neboť v takovém případě platí fikce podpisu jménem majitele datové schránky dle ustanovení § 18 odst. 2 zákona o elektronických úkonech.*“

[31] V rozsudku ze dne 26. 11. 2021, č. j. 1 As 161/2021-29, se dále Nejvyšší správní soud vyjádřil k tomu, jak nakládá s podáním účastníka učiněným skrze datovou schránku třetí osoby bez elektronického podpisu tohoto účastníka a mimo jiné dovodil, že „*nebylo třeba stěžovatele vyzývat k odstranění vad (doplnění podpisu odporu), neboť stěžovatel s městským úřadem po celou dobu jednal, přebíral si poštu, po vydání rozhodnutí se dostavil k nahlížení do spisu a následně podal odvolání. V tomto odvolání naopak stěžovatel zdůraznil, že podal odpor a městský úřad měl řádně konat správní řízení, které však dle jeho názoru ve skutečnosti nekonal. Nenamítal však, že by se jednalo o neúplný odpor a že jej městský úřad měl vyzvat k odstranění vad, neboť tento odpor nevyvolal žádné právní účinky. Naopak, na absenci podpisu si stěžovatel „vzpomněl“ až poté, co ve správním řízení plně využíval všech svých procesních práv, tedy až v žalobě. Na rozdíl od krajského soudu se kasační soud domnívá, že městský úřad nemohl učinit úvahu, že absentující podpis na odporu stěžovatele je jeho procesní taktikou a měl stěžovatele k odstranění této vady vyzvat. Tato vada však nezpůsobuje nezákonnost správních rozhodnutí, neboť sám stěžovatel v dalším řízení jednal tak, že považoval odpor za účinný a ve správním řízení využíval všech svých procesních práv. S ohledem na to je jeho námitka neúčinnosti odporu pro absenci podpisu nedůvodná.*“ K obdobné situaci přitom došlo i v souzeném případě.

[32] Krajský soud v napadeném rozsudku z právě citované judikatury vycházel a Nejvyšší správní soud nemá, co by jeho závěrům vytknul. V nyní projednávané věci stěžovatel podal odpor proti příkazu z datové schránky společnosti FinHELP, jejímž je jediným jednatelem a společníkem. Odpor byl podán jménem stěžovatele, bylo v něm vymezeno, proti jakému příkazu směřuje, ale nebyl podepsán elektronickým podpisem. Stěžovatel v něm pod svým jménem uvedl poznámku, že fikce podpisu je dána podáním z datové schránky. S ohledem na shora uvedené je však zjevné, s ohledem na skutečnost, že stěžovatel je subjektem od společnosti FinHEPL odlišným, byť je jejím jediným společníkem a jednatelem, že odpor byl podán osobou odlišnou od majitele datové schránky, z níž byl podán. Nesvědčila mu tedy fikce podpisu podle § 18 odst. 2 zákona o elektronických úkonech. Nebylo přitom zřejmé, že by se mělo jednat o obstrukční taktiku, tudíž bylo povinností magistrátu jej k odstranění této vady vyzvat. To, že tak neučinil, nicméně nezpůsobuje nezákonnost druhého rozhodnutí o přestupku a napadeného rozhodnutí, protože stěžovatel v dalším řízení jednal tak, že považoval odpor za účinný (shodně jako správní orgány) a ve správním řízení využíval všech svých procesních práv. Konkrétně po podání odporu požádal o odročení ústního jednání nařízeného na den 18. 9. 2023 a po vydání prvního rozhodnutí o přestupku proti němu podal odvolání, v němž žádné námitky o neúplnosti odporu, jeho neúčinnosti či o absenci podpisu neuplatnil. Naopak na absenci podpisu si vzpomněl až v žalobě podané proti napadenému rozhodnutí. Koneckonců sám v odporu (být mylně) vycházel z toho, že podáním z datové schránky společnosti FinHELP je dána fikce jeho podpisu na odporu.

pokračování

[33] Z tohoto důvodů je nyní zcela mimoběžná stížnostní argumentace, v níž se domáhá posouzení otázky svého zastoupení a krajskému soudu vytýká její nesprávné posouzení. Krajský soud s ohledem na popsané skutkové okolnosti případu zcela správně dovodil, že z ničeho nelze usuzovat, že by stěžovatel měl být v řízení před správními orgány zastoupen. Stěžovatel takovou skutečnost v řízení před správními orgány netvrdil, nedoložil plnou moc ke svému zastupování a správní orgány po celou dobu komunikovaly přímo s ním prostřednictvím provozovatele poštovní služby, přičemž všechny písemnosti si stěžovatel až na předvolání k ústnímu jednání dne 4. 10. 2023 a oznámení o ukončení dokazování osobně převzal. Pouhý fakt, že se stěžovatel mylně domníval, že s podáním odporu prostřednictvím datové schránky společnosti FinHELP je spojena fikce jeho podpisu, neznamená, že by snad stěžovatel měl být touto společností zastoupen. Mimoto pochybení magistrátu spočívající v absenci výzvy k odstranění této vady odporu svědčí ku prospěchu stěžovatele (v opačném případě by totiž příkaz nabyt právní moci a jeho žaloba (a to dokonce již ta první) by musela být odmítnuta pro nevyčerpání zákonem stanovených prostředků nápravy. Nejvyššímu správnímu soudu tudíž není zřejmé, jak by nyní tvrzeným pochybením správních orgánů mohl být dotčen na svých veřejných subjektivních právech.

[34] Nejvyšší správní soud nesdílí ani stěžovatelův názor, že odkaz krajského soudu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2021, č. j. 1 As 161/2021-29, je nepřiléhavý, neboť v uvedeném případě stěžovatel po celou dobu s městským úřadem jednal, přebíral si poštu, dostavil se k nahlížení do spisu a podal odvolání, zatímco v nyní projednávané věci míra komunikace s magistrátem byla nižší a doručování komplikovanější. Jak již výše uvedeno, stěžovatel si v nyní projednávané věci přebíral až na dvě výjimky veškerou poštu, po podání odporu požádal o odročení ústního jednání, poté také podal odvolání proti prvnímu rozhodnutí o přestupku, tudíž po celou dobu se sám choval tak, že odpor považoval za účinný a ve správním řízení hodlal využít všech svých procesních práv.

[35] Přisvědčit nelze stěžovateli ani v tom, že by stran chybějícího podpisu podání existovaly v judikatuře Nejvyššího správního soudu dvě názorové linie. Stěžovatel v této souvislosti poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 12. 2024, č. j. 5 As 211/2024-32, ze kterého dovozuje rozdílné závěry než z judikatury citované krajským soudem v napadeném rozsudku. Ze zmíněného rozsudku pátého senátu však naopak vyplývá, že v něm z této předchozí judikatury také pátý senát vycházel (viz odst. [15] a [23] rozsudku č. j. 5 As 211/2024-32). Kromě toho stěžovatel se mýlí i v tom, pokud z rozsudku pátého senátu dovozuje, že doplnění podpisu na odporu podaném z datové schránky jiné osoby ve lhůtě 5 dnů nemůže vést k tomu, že se na tento odpor bude hledět jako na platně podaný, a to ani v případě, kdy účastník v řízení dále jedná. Nic takového totiž z uvedeného rozsudku nevyplývá. Věc řešená pátým senátem se týkala posouzení odporu podaného z datové schránky jiné osoby než samotného pachatele přestupku v situaci, kdy vada odporu spočívala v absenci průkazu zastoupení. V případě řešeném pátým senátem však stěžovatelka namítala, že proti výše uvedenému příkazu v zákonné lhůtě podala prostřednictvím kolegy odpor, i když současně žádným způsobem nedala najevo, že má zájem na tom, aby na odpor podaný jejím kolegou bylo nahlíženo jako na odpor, jehož jediným nedostatkem byl její chybějící podpis. Naproti tomu v nyní souzené věci žádné rozumné pochyby o tom, že by snad odpor byl podán osobou neoprávněnou, nevyvstaly, a to především s ohledem na chování a další postup stěžovatele ve správním řízení, jak o něm Nejvyšší správní soud výše pojednal.

[36] Stěžovatel dále krajskému soudu vytýká, že správním orgánům přiznal oproti němu značnou procesní výhodu, měl-li za to, že skutkový stav věci byl zjištěn dostatečně v situaci, kdy výslech svědků (zasahujících policistů) proběhl nezákonně, tedy při ústním jednání, k němuž však stěžovatel nebyl řádně předvolán. Z uvedeného důvodu zastává názor, že tento nezákonný výslech svědků měly správní orgány zopakovat kvůli zachování rovnosti zbraní a jeho dalších procesních práv.

[37] Stěžovateli lze přisvědčit v tom, že mu právní řád, konkrétně § 82 odst. 3 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „přestupkový zákon“), navazující na čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, resp. i čl. 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, přiznává procesní právo být přítomen výslechu svědků a pokládat jim otázky. Jedná se o projev obecného práva obviněného být přítomen při provádění dokazování v přestupkovém řízení. Účelem daného pravidla je respektování zásady ústnosti, přímosti a bezprostřednosti správního řízení majícího trestní povahy (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 7 As 57/2010-82). Aby bylo obviněnému umožněno realizovat předmětné právo v co nejširší podobě, mělo by dokazování v přestupkovém řízení zásadně probíhat při ústním jednání. Současně však platí, že správní orgán není povinen ústní jednání nařídit vždy v každém řízení, nýbrž pouze při splnění určitých podmínek, které jsou zakotveny v § 80 odst. 2 přestupkového zákona. Podle něj je třeba takto postupovat tehdy, je-li to nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2019, č. j. 1 Ads 272/2019-43). O konání ústního jednání, stejně tak jako o provádění dokazování mimo něj, ovšem musí být účastníci řízení řádně a včas vyrozuměni (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2007, č. j. 1 Azs 96/2005-63).

[38] V nyní řešené věci krajský soud správním orgánům ve zrušujícím rozsudku uložil zabývat se tím, zda byly splněny podmínky pro to, aby ústní jednání dne 4. 10. 2023 (při němž byli vyslechnuti svědci) mohlo proběhnout v nepřítomnosti stěžovatele. Z toho, že magistrát při novém projednání věci poté, co jeho první rozhodnutí o přestupku zrušil žalovaný, nařídil nové ústní jednání na den 16. 10. 2024, lze implicitně dovodit, že dospěl k závěru, že stěžovatel nebyl k ústnímu jednání konanému dne 4. 10. 2023 řádně předvolán. Skutečnost, že tyto závěry správní orgány výslovně ve svých rozhodnutích neuvedly a blíže se k nim po vrácení věci krajským soudem nevyjádřily, přitom nezpůsobuje jejich nezákonnost, ani neznamená, že by nerespektovaly závazný právní názor obsažený ve zrušujícím rozsudku. Ostatně ke stejné úvaze dospěl sám stěžovatel v žalobě. Nelze tedy přiznat důvodnost stížnostní námitce, podle níž žalovaný v rozporu se zrušujícím rozsudkem opětovně neposoudil, zda ústní jednání dne 4. 10. 2023 konané ve stěžovatelově nepřítomnosti bylo nezákonné pro vady v doručování předvolání k tomuto jednání.

[39] Nejvyšší správní soud nemůže přisvědčit ani stěžovatelově argumentaci o tom, že krajský soud a žalovaný namísto trvání na požadavku opětovného předvolání policistů k výslechu bagatelizovaly, že skutkový stav může obstát i bez těchto výpovědí.

[40] Nejvyšší správní soud se totiž ve svých rozhodnutích již opakovaně vyjádřil rovněž k otázce náležitého zjištění skutkového stavu ve správním řízení. V tomto ohledu lze poukázat na závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2005, č.

pokračování

j. A 6/2003-44, podle nějž „*dokazování ve správním řízení nestojí na legální teorii důkazní, která by předepisovala správním orgánům, jakou váhu kterým důkazům mají přikládat, jakého důkazu je k prokázání té či oné skutečnosti zapotřebí, nebo jaký počet důkazů je nezbytný k prokázání skutečnosti, která je předmětem dokazování. Dokazování i ve správním řízení ovládá zásada volného hodnocení důkazů.*“ V rozsudku ze dne 9. 12. 2015, č. j. 1 As 264/2015-74, pak Nejvyšší správní soud shledal, že „*zásada volného hodnocení důkazů, která je zakotvena zejména v § 50 odst. 4 správního řádu, dává prostor správnímu orgánu, aby sám vyhodnotil, které důkazy jsou pro jeho závěry rozhodující a které nikoliv. To se v souladu se zásadou materiální pravdy musí dít tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Jedná se o stav, kdy je zjištěn dostatečně jednoznačný, vzájemně provázaný a vnitřně nerozporný soubor dílčích informací, které nahlízeny jako celek nemohou vést k jinému závěru (srov. K tomu usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68).*“ (důraz přidán soudem).

[41] Z judikatury Nejvyššího správního soudu k otázce náležitého zjištění skutkového stavu v přestupkovém řízení pak dále plyne, že oznámení o přestupku, záznam o přestupku obsahující fotografii měřeného vozidla a údaje o provedeném měření, a ověřovací list silničního radarového rychloměru je zpravidla nutno považovat za postačující důkazy o spáchání přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti (viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015-56). Upozornit lze v tomto kontextu například také na závěry plynoucí z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2006, č. j. 2 As 46/2005-55, podle kterého „*v řízení o přestupku, stejně jako v řízení trestním, platí zásada, že postihnout za přestupek lze určitou osobu jen tehdy, je-li jí prokázáno, že je to právě ona, kdo se dopustil jednání, které naplňuje znaky skutkové podstaty přestupku. Znamená to tedy, že správní orgán je povinen postavit nad vší rozumnou pochybnost na jisto, že se deliktního jednání dopustil právě ten, kdo má být za přestupek postižen. Existuje-li rozumná pochybnost, tj. existuje-li ne zcela nepravděpodobná možnost, že deliktního jednání se dopustil někdo jiný než obviněný z přestupku, nelze jej za přestupek postihnout (in dubio pro reo). Důkazní břemeno k prokázání, že deliktního jednání se dopustil obviněný z přestupku, přirozeně nese správní orgán. Obviněnému z přestupku proto k tomu, aby nemohl být za přestupek postižen, stačí, aby o otázce, kdo se deliktního jednání dopustil, vznikla rozumná pochybnost.*“

[42] S ohledem na právě uvedené proto Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem v tom, že správní orgány v nyní souzené věci i bez opětovného výslechu policistů zjistily skutkový stav věci bez důvodných pochybností, neboť v souladu s výše citovanou judikaturou závěr o spáchání přestupku stěžovatelem založily na dostatečných důkazech, tedy na oznámení o přestupku, záznamu o přestupku obsahujícím fotografii vozidla a údaje o provedeném měření, a ověřovacím listu silničního rychloměru. Nebylo přitom pochyb o tom, že přestupek spáchal právě stěžovatel. Nejvyšší správní soud tudíž neshledal důvod, pro který by bylo nezbytné trvat na opětovném výslechu zasahujících policistů. Právě s ohledem na zachování všech stěžovatelových práv a v rámci požadavku na zachování rovnosti zbraní ovšem (při absenci opakování těchto výsledků) nemohly přihlížet ve svých rozhodnutích k výsledkům policistů provedeným v původním řízení před magistrátem bez řádného předvolání stěžovatele v jeho nepřítomnosti. Z uvedeného plyne, že magistrát pochybil, pokud v druhém rozhodnutí o přestupku vycházel z protokolů o výsleších zasahujících policistů. Uvedené pochybení však nemělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť stěžejní je to, že zjištěný skutkový stav obstál i při odhlédnutí od těchto výsledků. To správně dovodil i krajský soud v napadeném rozsudku. Nezohledněním výsledků svědků za situace,

kdy skutkový stav věci byl i bez nich zjištěn dostatečně pro přijetí závěru o stěžovatelově odpovědnosti za přestupek, tedy nebyl stěžovatel jakkoliv dotčen na svých právech.

[43] Na uvedeném nic nemění skutečnost, že žalovaný v napadeném rozhodnutí závěry magistrátu, který vycházel z protokolů, v nichž byly výpovědi uvedených svědků zachyceny při ústním jednání dne 4. 10. 2023 (k němuž nebyl stěžovatel řádně předvolán), nikterak nerevidoval. Ačkoliv má stěžovatel pravdu v tom, že v tomto ohledu krajský soud nesprávně v napadeném rozsudku uvedl, že žalovaný v napadeném rozhodnutí při přezkumu druhého rozhodnutí o přestupku uvedl, že skutkový stav byl zjištěn pro posouzení věci dostatečně i bez těchto výslechů, což z napadeného rozhodnutí neplyne, stěžejní je, že závěry správních orgánů ohledně stěžovatelovy odpovědnosti za jednání, které je mu kladeno za vinu, stojí i bez svědeckých výpovědí policistů.

[44] Pro úplnost ke shora uvedenému Nejvyšší správní soud dodává, že stěžovatel skutková zjištění, z nichž správní orgány při posouzení věci vycházely a z nichž (i bez výpovědí policistů) vyplýval nepochybný závěr o stěžovatelově odpovědnosti za přestupek, nikterak účinně nerozporoval, ač mu nic nebránilo uplatnit je písemně či osobně při ústním jednání dne 16. 10. 2024, na nějž byl řádně předvolán. Neučinil tak posléze ani v odvolání proti druhému rozhodnutí o přestupku. Nejvyššímu správnímu soudu tudíž není zřejmé, jak by opětovný výslech policistů a realizace práva stěžovatele klást jim při ústním jednání otázky (přitom stěžovatel se nezúčastnil ani jednání konaného dne 16. 10. 2024) mohlo zvrátit zjištění vyplývající z ostatních provedených důkazů, které byly pro posouzení věci dovození stěžovatelovy odpovědnosti zcela dostatečné.

[45] Nejvyšší správní soud shrnuje, že závěry krajského soudu o sporných právních otázkách posuzovaných v nynější věci stojí, a proto naplněným není ani kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

VI.

[46] Kasační stížnost není ze všech shora uvedených důvodů důvodná, a proto ji Nejvyšší správní soud ve smyslu § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[47] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatel v tomto řízení úspěch neměl, a proto nemá právo na náhradu jeho nákladů. Procesně úspěšnému žalovanému v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Nejvyšší správní soud tudíž rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. dubna 2026

Mgr. Petra Weissová

pokračování

předsedkyně senátu